

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **R. Ch. O.**, nar. X, X,
zastoupeného JUDr. Matějem Šedivým, advokátem, Václavské
náměstí 21, 110 00 Praha 1,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, IČ 00007064,
náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 4. 2018, čj. MV-25478-5/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobou ze dne 17. 5. 2018, doručenou Krajskému soudu v Plzni dne 18. 5. 2018, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 19. 4. 2018, čj. MV-25478-5/SO-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a vrácení věci žalované k novému projednání. Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“ nebo „prvoinstanční správní orgán“), ze dne 29. 1. 2018, čj. OAM-12373-47/PP-2017 (dále jen „prvoinstanční

rozhodnutí“), jímž byla podle § 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žalobcová žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU na území České republiky, neboť je zde důvodné podezření, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

2. Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem o pobytu cizinců. Správní řízení je upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

[III] Žaloba

3. Žalobce v úvodu žaloby nejprve shrnul svůj dosavadní život na území České republiky a dále uvedl, že prvoinstanční správní orgán vedl velmi detailní a pečlivé dokazování, při kterém prováděl výslechy i pobytové kontroly. Též sám žalobce vykázal procesní aktivitu a do spisu založil široké množství důkazů souvisejících jak s trestním řízením, které vůči němu bylo vedeno, tak i s jeho počínáním ve výkonu trestu odnětí svobody a v neposlední řadě i důkazy související s jeho rodinou.
4. Jádrem sporu tedy dle žalobce nespočívalo v hodnocení jednotlivých důkazů, ale v posouzení životní situace žalobce jako celku, neboť právě v tomto bodě se žalobce rozcházel s žalovanou. Na rozdíl od ní se nedomníval, že by pro místní společnost představoval jakoukoliv hrozbu. Žalobce se proto v žalobě nezaobíral interpretací jednotlivých důkazů, ale zaměřil se na hodnocení své osoby jako celku.
5. Žalobce si by plně vědom závažnosti trestného činu, kterého se v minulosti dopustil a za který mu byl uložen vysoký trest odnětí svobody. Též si byl vědom judikatury interpretující pojem „veřejný pořádek“, dle které jsou zamítány žádosti i těch cizinců, kteří se dopustili výrazně méně společensky nebezpečného jednání. Na druhou stranu byl však žalobce přesvědčen o tom, že by vždy mělo být nahlíženo na individuální okolnosti projednávané věci, neboť pokud by byla vůle zákonodárce odlišná, tak by do zákona jasně zanesl přesnou hranici vymezující okruh trestných činů, jejichž spáchání automaticky povede k zamítnutí žádosti. Skutečnost, že tak zákonodárce neučinil, posiluje diskreční pravomoc správního orgánu a dává možnost pro posouzení individuálních okolností dané věci. Ani vyhovění žádosti žadatele v minulosti odsouzeného pro spáchání zvláště závažného zločinu proto nemůže být vnímána jako precedentní rozhodnutí, na které by se mohli odvolávat jiní žadatelé nacházející se v obdobné životní situaci, a to s ohledem na specifika každého jednotlivého případu.
6. Žalobce ve svém případě spatřoval ona specifika, pro která měl za to, že byl poškozen zamítnutím podané žádosti, byť si byl samozřejmě vědom toho, že je jeho situace přinejmenším hraniční. Úvodní etapa pobytové historie žalobce zajisté nikoho nenadchne, neboť postupoval obdobně jako většina jeho krajanů a na svůj příjezd do ČR navázal žádostí o udělení mezinárodní ochrany, pochybnosti vyvolávajícím sňatkem s invalidní osobou a zmíněným trestným činem, pro který byl omezen na osobní svobodu. Tato prvotní etapa zajisté není ničím, co by si ze strany státu zasluhovalo jakoukoliv odměnu, přičemž byla-li by situace žalobce posuzována právě v době ke konci této etapy, tak by jakékoliv negativní rozhodnutí vůči jeho osobě bylo naprosto legitimní a podání správní žaloby by působilo spíše jako drzost.

7. Žalobce měl však za to, že je třeba na jeho situaci nahlížet v kontextu času a v kontextu druhé životní etapy, kterou vymezuje obdobím ve výkonu trestu, během které žalobce absolvoval vzdělávací kurzy, naučil se česky, začal studovat vysokou školu (a to vysoce náročnou - teologický obor) a získal široký počet pochval a odměn, protože si ve věznici vydobyl status premianta, který byl odměňován např. tím, že získával vycházky mimo areál věznice. Je naprosto nezvyklé, aby osobě s takovýmto trestem, která je navíc cizím státním příslušníkem, byla umožněna svobodná vycházka. Zmíněné svědčí o důvěře, kterou ředitel věznice vložil do osoby žalobce a neobával se toho, že vycházku zneužije k útěku. V minulých podáních žalobce již bylo opakovaně zmiňováno, že pokud má odsouzený k vysokému trestu odnětí svobody možnost několikahodinové vycházky na svobodu, kterou využije k návštěvě kostela a fastfoodové restaurace, aby se poté opět vrátil do věznice a z těchto vzpomínek žil po dobu dalších let, jedná se o situaci, do které se lze jen obtížně vcítit.
8. Na místě žalobce by kdekdo propadl beznaději a zmaru, avšak žalobce využil výkon trestu nejlépe, jak mohl. Pokud žalobce v žalobě prezentoval důvody, pro které se domníval, že provedl detailní sebereflexi a snahu o dosažení nápravy, tak se nejedná jen o odkaz na narychlo vytvořená pozitiva, nýbrž na pozitiva, která prokazatelně vznikala postupně po dobu několika let, a to v prostředí, ve kterém je poměrně obtížné je získat.
9. Žalobcova životní proměna poté logicky vyústila v podmíněné propuštění z výkonu trestu za souhlasu nejen soudu, ale i státního zastupitelství, a za podpůrného návrhu ředitele věznice (což je opět netypické), čímž se uzavřela žalobcova druhá životní etapa. Poté nastala nová etapa, v rámci které realizuje rodinné vztahy s občany České republiky a bez rozdílu se stará jak o vlastní potomstvo, tak i o potomstvo své družky z předchozího vztahu.
10. Pokud minulý žalobcův vztah vykazoval určité pochybnosti, které by mohly naznačovat, že žalobce uzavřel účelové manželství, tak nyní lze naopak uvést, že žalobcova družka je vysokoškolsky vzdělanou právnickou pocházející z rodiny tragicky zemřelého JUDr. G., prominentního plzeňského advokáta. Provedeným dokazováním bylo zjištěno, že si žalobcova družka prošla řadou těžkostí a našla oporu v osobě žalobce.
11. Žalobce je daleko od toho, aby ofenzivně napadal argumentaci žalované, resp. správního orgánu prvního stupně, natož aby se domníval, že správní orgány neumí interpretovat pojem veřejného pořádku, a rozumí nedůvěře, kterou v jeho osobu správní orgány vkládají. Takováto nedůvěra není pro žalobce ničím novým, neboť se s ní setkává permanentně již od doby svého odsouzení a s vytrvalostí a pokorou ji poráží způsobem svého života a zjevnou nápravou. Ačkoliv je pravdou, že stále běží doba podmíněného odsouzení, je třeba uvést, že v rámci vězeňského programu zacházení bylo na žalobce zpracováváno několik psychologických posudků a pokud byl propuštěn z výkonu trestu (byť podmíněně), tak patrně není nebezpečný pro místní společnost. Po lekci, kterou mu daly důsledky spáchaného trestného činu, má žalobce panickou hrůzu z toho, že by se dopustil jakékoliv jiné protiprávnosti, natož aby se dopustil trestného činu a jakkoliv ohrožoval místní veřejný pořádek.
12. Žalobce byl v úvodu své pobytové historie typickým přistěhovalcem z Afriky, který opakoval neduhy svých krajanů, nicméně nyní je žalobce prokazatelně jiným člověkem, jehož způsob života může být dán jako příklad pro mnohé jiné cizince. Avšak namísto toho, aby byl životní příběh žalobce a jeho prokazatelně usilovná snaha o nápravě prezentována na souvisejících seminářích, dochází žalovaná k závěru, že je nutné, aby

žalobci minimálně do doby konce zkušební doby podmíněného odsouzení nebyl umožněn pobyt. To by však vedlo toliko k tomu, že by trestní soud neměl jak rozhodnout o tom, zdali se žalobce ve zkušební době osvědčil či nikoliv. Navíc by došlo k přetrhání rodinných vazeb žalobce.

13. V případě, že cizinec žádá o udělení státního občanství, tak je od něj vyžadováno, aby vedle splnění mandatorních podmínek prokázal určitou „přidanou hodnotu“ či integraci do místní společnosti. Ačkoliv zákon ve věci povolení k přechodnému pobytu zmíněné nepožaduje, je zjevné, že v hraničních situacích je třeba poukázat na individuální okolnosti řešené věci a na pozitiva osoby žadatele.
14. Správní orgán vždy poměřuje něco k něčemu a hledá balanc mezi polehčujícími a přitěžujícími skutečnostmi. Při hledání této hranice, resp. při posouzení životní situace žalobce, jsou na misku vah dávána veškerá negativa první etapy jeho života v České republice, která jsou bezesporu závažná a vedou k zamítnutí žádosti. V této souvislosti žalobce nemínil bagatelizovat protiprávnosti, kterých se dopustil. Nicméně, žádný hřích není neodčinitelný a lze ho vykoupit pozitivy, která žalobce má. Ať se již jedná o jeho počínání ve výkonu trestu, o jeho rodinné vztahy, i o sebereflexi, kterou vyvodil a o které přesvědčoval správní orgán při svém výslechu. Tato pozitiva dle žalobce tvoří ucelený celek, který (byť velmi těsně) může převážit negativa jeho situace.
15. Žalobce nežádal o nejvyšší pobytový status ani o udělení státního občanství, nýbrž o nejnižší pobytové oprávnění, tj. povolení k přechodnému pobytu, přičemž v řízení vystupoval jako vzdělaný cizinec, o jehož přístupu svědčí i to, že ke každé návštěvě správního orgánu docházel ve svátečním obleku a s pokorou přijímal roli cizince, který musí na každém kroku dokazovat, že je již jinou osobou, než jakou byl v minulosti. Pouze v důsledku své tehdejší ekonomické situace přijal žalobce nabídku na kurýrní činnost drogového rázu, která byla jednak život ohrožující a jednak svědčící o tom, že žalobce byl posledním článkem skupiny zabývající se touto trestnou činností. Po zásluze byl žalobce potrestán, avšak hned poté se rozhodl k životní změně, kterou je v této souvislosti nutné podpořit a vyzdvihnout jako příklad toho, jak by si měl cizinec počínat, pokud se již do takovéto situace dostal.
16. Z tohoto důvodu žalobce pokládal napadané rozhodnutí za nezákonné, přičemž (pokorně) žádal o jeho zrušení a též o zrušení rozhodnutí prvoinstančního.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

17. Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 19. 6. 2018, kde zcela odkázala na rozhodnutí své i rozhodnutí prvoinstanční. Žalovaná byla přesvědčena o tom, že v rámci odvolacího správního řízení postupovala zcela v souladu se zákonem o pobytu cizinců i správním řádem, když odvolání žalobce zamítla. Žalobní námitky považovala za nedůvodné a navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[IV] Posouzení věci soudem

18. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
19. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
20. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

21. Při jednání před soudem dne 26. 2. 2020 zástupce žalobce i žalovaná setrvali na svrchu rekapitulované argumentaci.
22. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
23. Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 1 písm. b) částí druhou zákona o pobytu cizinců zamítnuta žalobcová žádost o povolení k přechodnému pobytu podaná dne 10. 8. 2017 dle § 87b téhož zákona, neboť bylo důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
24. Podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat ministerstvo o povolení k přechodnému pobytu.
25. Podle § 87e odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců, na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu se důvody podle § 87d odst. 1 vztahují obdobně.
26. Podle § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ministerstvo žádost o vydání potvrzení o přechodném pobytu na území zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
27. Žaloba i vyjádření žalobcovy zástupce při ústním projednání věci se v podstatě koncentrovaly do požadavku, aby soud napadené i prvoinstanční rozhodnutí zrušil, neboť jejich vydání bylo unáhlené, a aby byla věc vrácena k dalšímu řízení žalované, potažmo prvoinstančnímu správnímu orgánu k dalšímu dokazování, resp. k prověření některých dalších skutečností. Zároveň však nebylo přesněji vymezeno, čím by se měly správní orgány zabývat. Podle názoru soudu není pro takový postup důvod.
28. Správní orgány se žalobcovým případem náležitě zabývaly. Vzaly v úvahu všechny relevantní skutečnosti, ať již z moci úřední, nebo které byly namítány žalobcem. S jednotlivými skutečnostmi se řádným způsobem vypořádaly a vyvodily z nich logické a správné závěry. Konkrétní žalobcovy případy nikterak nevybočují z obdobných případů jiných, na jeho věc dopadá ustálená judikatorní praxe Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu.
29. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 10. 2016, č.j. 2 Azs 147/2016-30, uvedl v bodě 24 toto: „*Nejvyšší správní soud má tedy za to, že se žalobce dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že nelze ani výše popsaný zásah do jeho soukromého a rodinného života, resp. i rodinného života jeho manželky a dětí považovat za nepřiměřený. I když správní orgány rozhodovaly s jistým časovým odstupem od spáchání trestného činu, nesnižila se společenská škodlivost jednání žalobce natolik, že by bylo možné považovat rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky ve smyslu § 77 odst. 2 písm. f) zák. o pobytu cizinců za neadekvátní. Na uvedeném nic nemění ani skutečnost, že byl stěžovatel z výkonu trestu podmíněně propuštěn a podmínky podmíněného propuštění plní. Podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nepředstavuje zahlázení odsouzení. (...) Stěžovatel si měl a mohl být při páčání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti přinese, a to jak v rovině trestněprávní, tak v rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým*

jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a to více se měl zavrženímhodného jednání vyvarovat.“. Ústavní soud pak v rozhodnutí ze dne 25. 4. 2017, sp. zn. III. ÚS 443/17, potvrdil řečený názor Nejvyššího správního soudu, když v bodě 19 konstatoval toto: „Ústavní soud zdůrazňuje, že zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu není srovnatelně přísným zásahem do rodinného a soukromého života stěžovatele jako vyhoštění na dobu neurčitou, která mu podle rozsudku Městského soudu v Praze původně hrozila. Stěžovatel tedy může znovu usilovat o získání jiného pobytového oprávnění na území České republiky, byť nelze vyloučit, že může ze začátku být příslušnými orgány přihlédnuto k jeho trestní historii. Stejně tak nelze s ohledem na skutkové okolnosti považovat z ústavněprávního hlediska za nepřijatelnou variantu nastíněnou Nejvyšším správním soudem, čili realizování rodinného života v zemi původu všech členů rodiny.“ Řečeno jinak, Ústavní soud potvrdil poměrně přísný postup správních orgánů i soudů k věcem srovnatelného významu a dopadu. Jistě, i když se ve věci posuzované kasačním soudem, resp. Ústavním soudem jednalo o zrušení povolení k trvalému pobytu, zatímco v žalobcově věci se jednalo o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU, podstata byla stejná. V obou případech se totiž cizinci dopustili závažné drogové trestné činnosti, za kterou jim byly uloženy mnohaleté tresty.

30. Soud je toho názoru, že toto zásadní stanovisko Nejvyššího správního soudu, resp. Ústavního soudu dopadá i na věc sp. zn. 30A 120/2018. To, jestli žalobce vede nadále spořádaný život, má význam pro případné rozhodování o osvědčení se v rámci trestního práva, avšak pro pobytové záležitosti ve smyslu zákona o pobytu cizinců tu je ustálená judikatura, která byla citována výše. Správní orgány postupovaly správně, podrobně se zabíraly vším, co bylo pro jejich rozhodnutí podstatné, a nelze jim v tomto směru (při respektování uplatněných žalobních bodů) ničeho vytknout. V podrobnostech soud odkazuje na odůvodnění napadeného i prvoinstančního rozhodnutí.
31. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobu důvodnou, ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.

[V] Náklady řízení

32. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 26. 2. 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu